

mirjam gaat op zoek

Nel Koot

J. N. VOORHOEVE, DEN HAAG
ISBN 90 297 0641 4
J & M 6 - 8 JAAR

MIRJAM GAAT OP ZOEK

Nel Koot

Mirjam gaat op zoek

J. N. VOORHOEVE, DEN HAAG

© 1980 J. N. Voorhoeve, Den Haag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslag en illustraties: Arnold Berbers

ISBN 90 297 0641 4

I.

Boven Jeruzalem vloog een duif. Met zijn scherpe ogen zag hij alles, wat er in de straten voorviel. Hij kende het allemaal al, dus kon het hem niet erg veel schelen. Maar als wij met de duif meegevlogen waren, zouden we onze ogen hebben uitgekeken. We zouden de stad gezien hebben, zoals deze er een kleine 2000 jaar geleden uitzag. Laten we in gedachten maar eens met deze duif meevliegen. Kijk, daar op de heuvel staat de tempel met de huizen en gebouwen, die erbij horen. Het is een kleine stad in het grote Jeruzalem en het is het belangrijkste deel ervan. De tempel, het huis voor God, werd door koning Salomo gebouwd, daarna werd hij verwoest, maar nu heeft koning Herodes hem weer opnieuw gebouwd. Iedereen was er blij om, maar toch hield het volk niet van de koning. Het land, en ook Jeruzalem dus, was door de Romeinen bezet en zij hadden Herodes tot koning gemaakt.

Het is druk in de stad, maar auto's, bussen en treinen zijn er niet, ook geen fietsen. Iedereen loopt er en dan nog langzaam, want het is te

warm om vlug te gaan. Hier en daar loopt een straat naar boven, tegen een heuvel op, soms zijn er enkele treden om het klimmen makkelijker te maken.

Kom mee, de duif strijkt neer op een dak. We kunnen er best even bij gaan zitten, want het dak is – zoals alle daken hier – plat. De huizen zijn van leem (een soort klei) of van rotssteen, die afgebeiteld is. De stenen zijn niet zo vlak als die van ons, maar dat is ook helemaal niet nodig. Kijk, daar komt een vrouw naar buiten. Zij draagt een grote kruik op haar hoofd, waar ze water in gaat halen bij een van de putten. In de huizen is geen waterleiding, elektrisch licht ook niet, de mensen hier gebruiken olielampen. De duif vliegt weer op. Over de drukke straten gaat hij en wij vliegen natuurlijk weer mee. Nu horen we een geweldig lawaai. De markt! Kooplieden bieden luid hun waren aan, bedelaars, die wij nu „zielig” zouden vinden, roepen om een aalmoes, kinderen schreeuwen er uitbundig tussendoor. Ezeltjes met grote pakken op hun rug worden geleid door mannen met hoofddoeken. De doeken worden met een band om het hoofd vastgehouden. Wat een lawaai en wat een drukte! Het ruikt niet erg

lekker, maar dat merken we nauwelijks want wat zien we hier een mooie kleuren! Alles is zo levendig en vrolijk om te zien, dat we met grote ogen staan te kijken. Daar is een timmerman bezig. Met één hand en zijn tenen houdt hij het plankje vast, dat hij zaagt. Herenpakken zoals wij ze gewend zijn, zien we niet. Iedereen draagt een lange mantel of een kleed.

De duif neemt ons weer mee verder. Die hoge dikke muur is de stadsmuur. Er zijn poorten in. Daar vlak buiten die grote poort is er weer een geweldige drukte. Tussen de mensen in staan en liggen de kamelen. (Bij ons zouden er vrachtwagens staan.) We blijven even kijken. Ook hier wordt er gehandeld. Kooplieden schreeuwen en zwaaien met hun armen. Er zijn prachtige stoffen te zien en kruiden en balen wol, die zij uit verre landen haalden met hun kamelen. We staan onder een oude olijf, waarvan de stam gespleten is. Er dwarrelt een zilvergrijs blaadje naar beneden, de ene kant is groenig, de andere heeft bijna de kleur van de duif. Hé, waar is die duif nu gebleven? O, dáár! Hij pikt wat van de grond. Vlakbij hem zit een meisje op haar hurken. Ook zij draagt een lange hoofddoek, maar geen sandalen,

zoals de ouderen. Hoe oud zou ze zijn?
Ik denk een jaar of tien.

„Mirjam!”

„Ja vader.” Het meisje springt op en de duif vliegt verschrikt weg. Wij zitten weer thuis met dit boekje in onze handen. We gaan het nu lezen om te zien waarnaar Mirjam op zoek ging en wat ze vond.

II.

„Gaje mee, Mirjam, ik ga de oven leeghalen.”

„Ja, vader, ik kom.”

Op blote voetjes liep het meisje achter haar vader aan naar de oven waar hij zijn potten in gebakken had. Mirjams vader was pottenbakker in Jeruzalem. Hij maakte waterkruiken, kommen en bakken. Vaak keek Mirjam, als haar vader aan het werk was. Ze was vol bewondering voor de sierlijke voorwerpen, die uit zijn handen tevoorschijn kwamen. Ze mocht ook altijd mee als vader de oven leeghaalde. Dit keer had ze lang moeten wachten, want het was Pasen geweest, het grootste feest van het jaar. En dan lag al het werk stil. Maar nu was het weer een gewone dag, er werd dus

weer gewerkt.

Toen de oven leeg was en alles netjes stond uitgestald, kreeg Mirjam een handvol knikkers, die vader voor haar had gemaakt. Blij rende ze ermee weg om ze haar vrienden en vriendinnen te laten zien. Hé, waar waren ze nu allemaal? Niet in de straat, niet op het pleintje. Mirjam liep rond en zocht. Eindelijk zag ze Judith, Jonas en Kuschi zitten. Ze speelde wel niet zo vaak met hen, maar nu ze haar eigen vriendinnen niet kon vinden, was zij blij dat zij ze zag. Dus holde ze naar het drietal toe.

„Hela, kijken jullie eens, ik heb knikkers gekregen. Gaan jullie mee op het plein spelen?” Ze hield haar hand met de knikkers erop vlak voor de kinderen.

Er kwam geen antwoord. Mirjam keek nu eens goed naar het drietal, dat daar zat. Ze keken alle drie bedroefd en het was net of ze haar niet gehoord hadden.

„Wat hebben jullie toch? Gaan jullie mee spelen? Ik heb mooie knikkers gekregen.”

„Nee,” zei Jonas, „we hebben geen zin vandaag.”

„Waarom niet? Is er soms wat gebeurd?”

„Weet je dan niet, dat ze vier dagen geleden

“ Jezus van Nazareth hebben gekruisigd?”

M.v. „Jezus van Nazareth? Wie was Hij dan, dat jullie daar bedroefd om zijn?”

„Weet je dát dan niet?”

„Nee, ze hadden het thuis wel over Hem, maar vader zei, dat dat niets voor kleine meisjes was en toen durfde ik niet verder te vragen.”

Nu vertelden ze allemaal. Judith zei: „Jezus was een profeet. Ik was erbij toen Hij de kinderen zegende. Zijn leerlingen wilden niet, dat we dicht bij Hem kwamen, ze dachten, dat Hij geen tijd voor ons had. Maar Hij riep ons en toen heeft Hij met ons gepraat en Hij zegende ons daarna, dat was erg fijn.”

Jonas vertelde: „Mijn ouders en ik volgden Jezus toen Hij door het land trok. Op een keer was er geen eten en er was ook niets te krijgen in de buurt. Mijn broer had toevallig nog twee gerstebroden en vijf gedroogde visjes bij zich. Hij vertelde dat aan een leerling van Jezus, die vlak bij ons zat. Die bracht het toen aan Jezus. En wat er toen gebeurde . . . ! Jezus bad en brak het brood en de vissen. Zijn leerlingen moesten het uitdelen. Iedereen kreeg genoeg en er bleef nog een heleboel over ook. En er

waren héél veel mensen. Ik heb zelf gezien, dat Jezus dit wonder gedaan heeft. Toen wisten we allemaal, dat Hij de Profeet was, die komen zou.

De mensen wilden Hem meenemen, om Hem koning te maken, maar Jezus liep weg. Daarom weet ik niet, maar ik weet wel, dat Hij geen gewoon mens was, nee, Hij was veel meer.” Mirjam luisterde ademloos. Waarom zouden vader en moeder dit nu niets voor kinderen vinden? Ze begreep het niet en ze wilde nog meer horen. De knikkers was ze vergeten.

„En jij, Kuschi, heb jij Jezus ook gezien?”

„Alleen maar uit de verte, maar ik heb wel veel over Hem gehoord. Mijn vader zei, dat Hij het was, die ons zou verlossen van de Romeinen. Hij zou koning worden, de lang verwachte Messias (Verlosser).

Hij was veel beter dan alle andere mensen. De Zoon van God, zei mijn oom. Hij heeft ook veel zieken gene . . . hé, daar komt mijn broer aan.

Wat doet hij opgewonden. Hola, Tobia, wat is er?”

Tobia kon bijna niet spreken, zo hard had hij gelopen.

„Hebben jullie het al gehoord? Jezus is opgestaan. Hij leeft! Maria heeft Hem gisteren gezien en Petrus ook. Zij kunnen zich niet vergissen, want zij kennen Hem goed. Jezus leeft. Halleluja.”

De kinderen waren sprakeloos, ze konden het niet begrijpen en werden er een beetje bang van. Jezus was opgestaan, maar hoe kon dat nu?

„Hij was . . . is echt Gods Zoon, daarom kan dat,” zei Jonas.

„Kom, Kuschi,” riep Tobia, „we gaan het gauw thuis vertellen.”

„Ja, ja,” zeiden Judith en Jonas.

Ze renden weg. Mirjam bleef alleen achter. Nog steeds had ze haar knikkers in de hand, maar ze merkte het niet eens. Ze zou nu ook gauw naar huis gaan om alles te vertellen wat ze hoorde. Jezus van Nazareth was niet dood, nee Hij leeft! Dat was geweldig! Zou Hij nu koning worden? Hij zou een erg goede koning zijn en misschien mocht vader dan ook wel voor Hem kruiken maken. Dat zou fijn zijn. Toen ze dat had gedacht holde ook Mirjam naar huis om het blijde nieuws te vertellen.

Toen Mirjam binnenkwam zag ze dat vader en moeder in gesprek waren met oom Ūria. Ze keken allemaal ernstig. Mirjam hoorde net de naam „Jezus van Nazareth” en zei toen vlug: „Jezus leeft, Hij is gekruisigd, maar Hij is weer opgestaan uit het graf. Hij leeft en misschien wordt Hij wel onze koning.”

„Mirjam zwijg, stoor ons niet en ga buiten met je knikkers spelen.”

„Maar vader, het is waar, Kuschi’s broer . . .”

„Ga naar buiten en bemoei je er niet mee.”

Verdrietig liep ze weg. Bah, die grote mensen wilden niet eens luisteren naar zulk fijn nieuws. Op de buitentrapp speelde ze wat, maar alleen vond ze er niets aan en ze moest nu ook over zoveel dingen nadenken.

Toen oom Ūria vertrokken was riep vader haar. Nu mocht ze alles vertellen. Ze herhaalde wat ze gehoord had. Vader en moeder keken elkaar even aan. Moeder glimlachte even naar haar, maar vader zei: „Mirjam, dit kan niet. Als iemand gestorven is kan hij niet weer levend worden. Oom Ūria zei net, dat Jezus van Nazareth een oproermaker was.”

Mirjam keek erg verdrietig, maar moeder hielp haar: „Vader, wat je daar zegt geloof je

zelf niet helemaal. Je weet uit de oude boeken, dat Elia een jongen weer tot leven bracht. En je hebt toch ook over Jezus gehoord, dat Hij Lazarus weer opwekte?”

„Dat is waar, maar dan moet er toch iemand geweest zijn, die Jezus weer tot leven bracht? En, moeder, je denkt toch niet, dat de overpriesters de Verlosser zouden hebben laten kruisigen?”

Die zouden Hem beslist herkend hebben.”

„Ik weet het niet. We hebben al veel over Hem gehoord, ook wat Mirjam net vertelde. Jezus heeft veel mensen geholpen.”

„Maar Hij ging ook met nare mensen om, zoals de tollenaars. Dat zou de Verlosser toch niet gedaan hebben, denk je wel?”

Moeder zei niets meer en Mirjam zuchtte. Het leek eerst allemaal zo fijn en nu was het net, of er toch iets niet goed was.

Ze sloop de kamer uit en ging weer op de buitentrap zitten. Dat Jezus weer leefde wist ze zeker. Gek eigenlijk, een paar uur geleden had ze nog bijna nooit over Hem gehoord en nu had ze het gevoel of ze Hem al heel lang kende.

Hoe zou ze het nu zó aan vader en moeder

kunnen vertellen, dat zij haar zouden geloven? Ze wist het niet, of – toch wel? Wacht eens, ja natuurlijk! Ze zou naar het graf gaan kijken en als dat werkelijk leeg was, dan moest het wel waar zijn. Kuschi of Tobia wisten vast wel, waar ze het graf zou kunnen vinden.

III.

Twee dagen later ging Mirjam op weg naar de plek, die haar geweest was. Vader en moeder hadden het erg druk, dus die zouden haar vast niet missen. Het was wel ver, maar dat vond Mirjam niet erg. Het graf was vast leeg en dan zouden vader en moeder haar wel geloven en als Jezus dan over een tijdje koning zou zijn . . .

Na twee uur kwam ze in de buurt van de plaats, waar Jezus begraven was. Hoe kon ze er nu bijkomen, zonder dat iemand het zag? Daar kwam al een Romeins soldaat aan. Vlug verstopte ze zich achter een stapel oude stenen. Haar hart bonsde.

De soldaat keek rond en liep toen weer door. Mirjam zuchtte blij, die had haar tenminste niet gezien. Nog even wachtte ze en ging toen

voetje voor voetje verder. Daar bij die rotsen moest het zijn.

Ja, daar was een gat! Ze werd bang, nu ze er zo dicht bij was. Maar teruggaan? Nee, dat wilde ze nog niet. Mirjam sloop verder. De soldaat kwam terug. Zo vlug ze kon verborg ze zich weer. Wat zou die Romein hier toch doen? Ze had het gevoel of niet alleen haar hart, maar haar hele lichaam klopte. De soldaat ging op een steen zitten en bleef daar.

Als hij nu maar weer wegging. Mirjam werd ongeduldig. Ze kreeg het koud van de spanning.

Eindelijk! De soldaat stond op en verdween. Het meisje kroop op haar knieën zóver, dat ze in de holte kon kijken. Er was niets te zien . . . Ze stond op, draaide zich om om weg te hollen en bleef toen staan als een verschrikt lammetje, dat plotseling een wolf ziet.

Vlak voor haar stond de soldaat. Mirjam hield haar adem in en bewoog zich niet.

„Wat zoek je hier?” vroeg hij.

Ze merkte niet eens, dat hij haar eigen taal sprak.

„Ik? Niets.”

„Wat doe je dan hier zo helemaal alleen?”

Mirjam gaf geen antwoord.

„Kom, vertel het me maar, ik zal je geen kwaad doen.”

„Ik . . . ik . . . ik wilde zien of het graf van Jezus leeg was.”

„En heb je dat gezien?”

„Ja.”

„En?”

„Ik zag niets daarbinnen.”

„Dat klopt, het is leeg. Vreemd he? Jouw volk zegt, dat Zijn leerlingen Hem hebben weggehaald.”

„Hoe kan dat dan, er stond toch een wacht bij?”

„Dat is zo. Ik was één van hen, die daar waakten. Nog nooit ben ik in slaap gevallen, als ik op wacht stond, maar die keer sliep ik zomaar in en de anderen ook. Daarom weet ik, dat hier iets vreemds gebeurd is. Ik ben hierheen teruggekomen, omdat ik hier meer van wil weten.”

„En weet u nu meer?”

„Nee, eigenlijk niet, maar ik zal ernaar blijven zoeken. Kom, we gaan terug naar de stad. Straks moet ik me melden bij de officier, die wil er ook meer van horen.”

„U neemt me toch niet mee?”

De soldaat lachte even. „Nee, ik breng je tot in de stad en dan gaan we elk onze eigen weg, goed?”

Mirjam durfde geen nee te zeggen, dus liep ze met de Romein mee tot het plein vlak bij haar huis. Toen ging ze alleen verder.

Wéér kwam Mirjam opgewonden thuis om te vertellen wat ze had beleefd. Eerst was vader boos, dat ze alléén zóver was gegaan, maar daarna luisterde hij aandachtig naar wat ze vertelde.

„Ik weet het niet, Mirjam,” zei hij, toen ze uitgesproken was, „het is te ongelooflijk om waar te zijn en toch . . .

Maar jij mag er niet meer alleen op uit. Wacht maar rustig af, als Jezus koning wordt zal je dat heus wel merken. En nu ga je spelen met je vriendinnen. Als er wat nieuws is zal ik je het wel vertellen. Je weet er toch al veel van af en ik heb gemerkt, dat je er groot genoeg voor bent.”

IV.

De weken gingen voorbij. Mirjam verwachtte elke dag, dat Jezus zou komen om koning te worden. Waar zou Hij toch zijn? Mirjam had eens gehoord, dat de Messias uit Bethlehem zou komen, dus misschien zou Hij daar dan zijn? Ze zou Hem gaan zoeken en als ze Hem vond zou ze vragen wanneer Hij nu eindelijk koning werd. Ja, dat moest ze doen. Ze vergat, dat vader gezegd had, dat ze niet meer alleen weg mocht gaan. Ze dacht er alleen nog maar aan, dat ze Jezus wilde zien.

Op een mooie dag vertrok ze, een beetje brood en wat gedroogde vruchten nam ze mee.

Tegen de avond liep de kleine dappere Mirjam al vlakbij Bethlehem. De weg ging over heuvels en elke keer keek ze goed naar alle kanten voor ze een heuvel afdaalde. Zodra ze iemand zag, verstopte ze zich. Nu wilde ze wel, dat er iemand zou komen, want het begon al donker te worden en ze werd bang zo helemaal alleen.

Het brood was op en de vruchten ook. Ze was moe en haar voetjes deden pijn, maar ze

durfde niet te gaan zitten. Stel je voor, dat Jezus nu bij haar zou zijn, dan was ze nu niet bang meer. Hij zou vast goed voor haar zorgen. Hardop praatte ze over Hem, zo leek het allemaal minder griezelig.

Plotseling vloog een vogel op uit het veld, vlak bij haar.

„Nee, nee,“ schreeuwde Mirjam en begon te lopen zo hard ze kon.

! Gelukkig zag ze in de verte een klein lichtje. Het kon haar niet schelen wie er bij dat licht zou zijn, als er maar mensen waren. Geld had ze niet, dus rovers zouden haar wel met rust laten. Als het een gewoon huis was, mocht ze vast wel in een hoekje slapen. Iedereen was immers gastvrij voor reizigers?

Enkele minuten later kwam Mirjam bij een herberg. Ze beefde toen ze voorzichtig de achterdeur opende. De herbergierster keek verbaasd, toen zij alléén een meisje zag binnenkomen. Dat was iets heel vreemds.

„Maar kind, waar kom jij vandaan en wat zie je eruit. En waarom hijg je zo? Heb je hard moeten lopen?“

In korte zinnnetjes vertelde Mirjam over Jezus, die ze wilde zoeken en over de lange weg, die

ze was gegaan. De waardin begreep het niet allemaal. Ze had wel over Jezus gehoord van de gasten, maar die was toch gestorven? Opgestaan? Nee, dát geloofde ze niet.

„En waar wil je nu heen?”

„Naar Bethlehem.”

„Helemaal alleen?”

„Ja.”

„Och kind toch, het is wel dichtbij, maar een klein meisje mag niet alleen over de wegen dwalen. En weten je vader en moeder wel, waar je bent?”

Nu schrok Mirjam toch wel. Ze zouden thuis erg ongerust zijn.

„Nee,” zei ze en keek de herbergierster met grote ogen aan.

Nadat de vrouw Mirjam wat te eten en drinken had gegeven, legde ze haar in een klein kamertje tussen twee schaapsvachten.

„Ga eerst maar eens lekker slapen. Morgen moet je weer naar huis. Er zal wel een reiziger langskomen, die je kan meenemen. In elk geval mag je niet alleen verder. Welterusten.”

De waardin liet haar alleen. Mirjam huilde, nu kon ze niet meer naar Jezus zoeken en als

ze thuis kwam, zou vader erg boos zijn.

Zou ze stilletjes weglopen en toch verder gaan? Niemand zou het merken. Het was wel donker buiten, maar anders moest ze morgen weer naar huis, zonder dat ze Jezus had gevonden. Ze wilde wachten, tot iedereen sliep en dan zachtjes weglopen. Ze kon wel in de schuur slapen en dan verder gaan als het licht werd. Ja, dat was een goed plan. Maar terwijl ze lag te luisteren tot het stil werd, sliep ze in.

Toen ze wakker werd stond de waardin bij haar en zei: „Kom meisje, er is een koopman, die we goed kennen. Hij heeft ook wel eens van je vader gehoord en hij zal je weer veilig thuisbrengen.”

Nu moest Mirjam wel mee, of ze wilde of niet.

Tegen de avond kwamen ze thuis. Mirjam verborg zich achter de koopman, toen ze haar vader zag. Maar vader rende op haar af, omarmde zijn verloren dochtertje en trok haar mee naar binnen.

„Moeder,” riep hij, „Mirjam is er weer! Een koopman heeft haar teruggebracht. Geef hem dadelijk wat te eten. Mirjam, ga even je

moeder helpen. We praten straks wel.”
Die avond sloiep het meisje tevreden in.

Vader en moeder waren erg blij geweest, dat ze er weer was, maar ook heel boos, omdat ze weer weggelopen was, zonder te vragen. Nadat Mirjam alles had verteld zei vader: „Ik ben trots op mijn flinke dochter. Maar je moet me nu beloven, dat je niet nog een keer zult weggaan, zonder dat we het weten. Afsproken?”
„Ja, vader.” En daarna was alles weer goed.

Enkele dagen later was het Pinksteren. Het grote oogstfeest. De eerste tarweschoven werden dan binnengehaald.

Net zoals bij het Paasfeest waren ook nu weer veel mensen naar Jeruzalem gekomen, om daar het feest te vieren.

Mirjam en haar ouders wandelden door de stad. Kuschi en Tobia liepen met hen mee. Het was net alsof er iets bijzonders zou gebeuren.

Toen ze op een groot plein kwamen, zagen ze een eenvoudige man staan, die tegen de mensen sprak.

„Dat is Petrus,” riep Tobia en hij rende erheen om te luisteren.

De anderen volgden hem.

Mirjam begreep niet alles wat Petrus zei, maar toen ze naar haar vader keek, zag ze, dat zijn gezicht straalde.

√ „Mirjam, je had gelijk, Jezus leeft! Hij is Gods Zoon, die bij ons kwam wonen. Hij kwam op aarde omdat Hij van ons houdt en om ons te helpen. Kom mee, dan laten we ons ook dopen in Zijn naam.”

„Wordt Hij dan nu onze koning?” vroeg Mirjam blij.

„Nee, meisje, Hij is geen gewone koning. Hij is nu niet zichtbaar bij ons, maar Hij heeft ons, mensen, Zijn Geest gezonden om ons te leiden. Zijn leerlingen zullen ons alles vertellen.”

Nog kon Mirjam het niet allemaal begrijpen, maar ze wist wel zeker, dat Jezus er was en dat Hij ook bij haar zou zijn, al kon ze Hem dan ook niet zien.

Met nog veel anderen werden op die dag Mirjam en haar ouders gedoopt. De dag, waarop de kerk geboren werd.